

Fáradt volt.

A világon semmi nem jutott az eszébe. Csak a farka ágaskodott. Picit.
„Oda akarok bújni a feleségemhez!”

S amig rohant, és feltépte az ajtót, mint Pán kürtje rivallt a szívében, „a nagy Isten él! a nagy Isten jól van!”, és csaknem hasra esett a szőnyeg felkunkorodó sarkában, míg a fűtetlen nagyszoba felesége szobája felé eső ajtaján is átverekedte magát, be a verőfényben álló nappali boldog közepére, amelynek sarkában, a hitvesi ágyon, Sasaki hevert pucéron, hanyatt a paplanján. Reggel volt, reggel volt! Ő lustán ébredett épp, nyújtózott felhős szemmel, de reám ragyogó, álmos mosolya aranykoszorújában a két karját is kitérte felém, amint meglátott: „miért nem jöttél eddig, mufurc-petikém?” Rávettem magam, mint Daphnéra a farkasfejú Apollón! Ragadozva csókoltam, haraptam, ahol értem, ő meg rúgkapált és nevetve kiabált valamit, de hát nem érdekelt, „megvan!”, hörögtem a húsa gazdag hegy-völgyeibe, „megvan! karácsonyra gyerekünk is lesz, meglátod, ma éjszaka fogant, egy szemet se aludtam, most jön a Valaki, meglátod, jön az én Fiam!”, és csak sokára értettem meg, hogy valamit mutogat alólam, ami nagyon fontos, mert nekem is akarja mutatni, az ágy melletti ablak felé integet egyre: „Nézz ki, te bolond, csak egy pillanatra nézz ki! Olyan gyönyörű!...” Végül odakaptam a fejem, a mellébe kapaszkodva, türelmetlenül.

Akkor láttam: szakad a hó az égből.

Luca Anna

AZ ÉJSZAKA KUTYÁI

Elengedjük az éjszaka kutyáit,
Pórázaik a fekete fűvön
csapkodva kanyarognak utánuk:
Pengeélen fenőszíj csattogása.

ZIVATAR

Nem óhajtom az érdes görcsöket:
érintés nélkül nem óhajtom az ízük.
Zuhogó botütésével
szakadó zivatart akarok.

AZ ÓVATOS

Engem, picim, bajok nem érdekelnek.
Kész, nem engedem őket közel magamhoz. Mit nem!
Ahogyan ablakot sem tisztítok. Még elkopik: Soha!

A SZEREPJÁTSZÓ

Nem kellesz hát nem kellesz Szakadj ki
az életemből Engedj Szabadon
akarok élni Legalábbis tőled
vagy akár „magától” szabadon
Ugye nem is ismétlés Ugye nem
Csak végleg elrejtőzhetnek előled
Őrült egy dupla tánc Őrület hogy belőled
hízolgi ki magát mégis minden napom

Horváth Elemér

HORIZONT

most már elmondhatom hogy egy életre kijutott
pontosan nekem aki utáltam a bizonytalant
a rizikót a kalandot a vállalkozást
az ún. borszinú vizeket
ahol minden megtörténhet de ahol nem történik semmi sem
semmi kicsit-is-kielégítő
hic et nunc heuréka paradicsom
akár bizonyos kaput is
föllélegzés hogy finis est
nem volt vége
kivéve annak aki otthagya a fogát
achilleszien hektorian vagy amazonian
a többi legfeljebb csak hazatért hogy útnak eredjen megint
nem is tudva miért